

# Közel a Naphoz

## Újpesti Dózsa- Ferencváros

**8:3 (4:3)**

1976. május 15.

Népstadion, 50 000 néző. Jv.: Petri

**Ú. Dózsa:** Rothermel – Kellner, Dunai III, Sarlós, Tóth József – Kolár (Zámbó, 46.), Nagy László, Tóth András – Fazekas, Törőcsik, Fekete

**FTC:** Hajdu – Martos, Bálint, Rab (Vépi, 60.), Viczkó (Juhász, 65.) – Nyilasi, Ebedli, Mucha – Pusztai, Szabó, Magyar

**Gólszerző:** Fazekas (5., 14., 24., 64., 88. – a harmadikat 11-esből), Szabó (11., 16.), Nyilasi (30.), Fekete (34., 50.), Törőcsik (83.)

### Az 1975–1976. évi bajnokság

1. Ferencvárosi TC	30	20	6	4	65-38	46
2. Videoton SC	30	18	8	4	61-26	44
3. Újpesti Dózsa	30	18	6	6	79-51	42
4. Bp. Honvéd	30	14	8	8	47-32	36
5. Vasas SC	30	15	4	11	65-41	34
6. MTK-VM	30	13	3	14	53-41	29
7. Haladás VSE	30	11	7	11	36-43	29
8. Salgótarjáni BTC	30	8	12	10	40-45	28
9. Tatabányai Bányász	30	11	6	13	41-50	28
10. Zalaegerszegi TE	30	9	9	12	47-49	27
11. Rába ETO	30	7	11	12	36-49	25
12. Csepel SC	30	8	9	13	35-48	25
13. Kaposvári Rákóczi	30	6	12	12	41-52	24
14. Diósgyőri VTK	30	6	12	12	26-44	24
15. Békéscsabai Előre	30	8	8	14	25-45	24
16. Szegedi EOL	30	5	5	20	27-70	15

Az 1976-os esztendőben a magyar filmesek mintha összebeszéltek volna a magyar futballistákkal.

A vak véletlen műve persze, de a 11 gólt hozó Újpest–Ferencváros mérkőzés néhány villanását Szabó István méltán vághatta volna bele a „Budapesti mesék” című mozijába, Várkonyi Zoltánnak csak színt kellett volna cserélnie, s a Fekete gyémántok helyett már lila és fehér gyémántokról forgathat, a Fradi védőinek egyik-másik szerencsétlenkedése pedig príme vágókép lehetett volna Rózsa János Pókfocijában, arról már nem is szólva, hogy egyetlen keresztnév megváltoztatásával Kézdy Kovács Zsolt („Ha megjön József”), a 8-3 hősének, Fazekas Lászlónak állíthatott volna örök emléket.

Ha a Népstadionnak akkoriban nemcsak egy remek, s már a hangsúlyából ítélve is futballhoz értő hangosbemondója, hanem jó érzékű zenei szerkesztője is van, ő a pályáról az 50 000 néző egyöntetű vastapsa közepette levonuló játékosokat Kovács Kati akkori slágerével („Közel a Naphoz”) búcsúztatja.

A pályán belüli és a pályán kívüli párhuzamoknak ezzel még mindig nincs vége.

Január 1-jén a kormány 33 százalékos árszínvonal-emelést jelentett be, s bevezették az új KRESZ-t is.

Nos, ezen a bizonyos Újpest–Fradi meccsen a színvonal nem 33, hanem minimum 66 százalékkal emelkedett. (Legalábbis a bajnokságból addigra már lejátszott 24 fordulóhoz képest; a közlekedésrendészeti szabályokat meg Fazekasék írják át, hiszen annak ellenére, hogy az új KRESZ-ben a Behajtani tilos tábla ugyanolyan, mint volt régen, ezt teljesen figyelmen kívül hagyva, a másfél óra során szinte hárompercenként „hajtanak be” a számukra, ugye, elvileg tilos ferencvárosi 16-oson belülré.)

**A vesztesből lett az igazi győztes. A meccset a Dózsa, a bajnokságot a Fradi nyerte meg. Hátról, balról: Martos, Vépi, Juhász, Bálint, Rab, Megyesi, Viczkó. Középen: Vad, Mucha, Hajdu, Dalnoki Jenő vezetőedző, Kollár, Ebedli, Engelbrecht. Elöl: Pusztai, Kelemen, Nyilasi, Szabó, Magyar, Branikovits, Staller.**



**Fazekas László lendületben.  
„Kapa” élete legjobb  
mérkőzéseként jegyzi a Fradi elleni  
8-3-as diadalt.**

A csapatok amúgy a táblázaton elfoglalt helyeik alapján remek pozícióból vágta neki a rangadónak, a listavezető Videotont (37) azonnal a Ferencváros követte ugyanennyi ponttal, s a harmadik helyen álló Újpest is csak három egységgel volt lemaradva mögöttük.

Ebből a szempontból vizsgálódva a megyerieknek ez valóban „négypon-  
tos” meccs volt, hiszen győzelmük esetén elhanyagolható távolságra kerülnek a vezető duóhoz, az Újpest–Fradi után még öt forduló volt hátra. Ám tudták, ha veszítenek, az aranyért folytatott harc leszűkül a Videoton és a Ferencváros párviadalává.

Hiába volt remek Kovács Ferenc Videotonja, 1976-ban a magyar szurkoló (beleértve a székesfehérváriakat is) valahogy nem tudta elképzelni, hogy vidéki bajnoka legyen az NB I-nek. (Megjegyezzük: ennek minden alapja megvolt, hiszen a futballértelemben vett nem budapesti csapatok közül 1901 és 1976 között csak 1944-ben a Nagyvárad AC és 1963 őszén a Győri Vasas ETO tudott bajnoki aranyat nyerni.)

Ennek a káprázatos futball és ömlő gólesőt hozó másfél órának már a felvezetése megadta a nézők alaphangulatát. A Vasas prima meccsen, nagyszerű játékkal (olyan remek volt ez a produkció, hogy az Újpest–Fradi első perceiben a lelátón szinte csak az angyalföldiek centeréről, Izsó Ignácról beszélgettek az emberek, aki egyszemélyes footballshow-t mutatott be) 3-0-ra verte a Bp. Honvédot. Legfeljebb néhány száz „lila” búslakodott még mindig azon: csak ők lehetnek olyan szerencsétlenek, hogy éppen a legfontosabb meccsükön nem játszhat Ferike, azaz Bene



Ferenc. Bene valóban sérült volt, viszont Törőcsik Andrással tudta őt Várhidi Pál helyettesíteni!

A szinte percenként futballcsodákat hozó mérkőzés történetének felelevenítésekor vélhetően szokatlan lesz, hogy a második félidő első percével kezdjük, no, de (talán) ez volt a derbi döntő pillanata.

A szünetre 4-3-as újpesti vezetéssel vonultak a csapatok (ha jól belegondolunk, a kettős rangadó résztvevői már ekkor „visszafizették” a belépők árát: három félidő – 10 gól!), de ahogy a korabeli tudósításban áll:

*„SZÜNET UTÁN*

*még nem gyulladt ki a 46. percet jelző lámpa, amikor a Fradi kihagyta az egyenlítési lehetőségét. Magyar hat méterről vágta kapu fölé a labdát.”*

Engedelmmükkel ezen a ponton nem térünk ki a futballban „ha”-val kezdődő mondatok tartalmi taglalására, annyit jegyzünk meg csupán: ha Magyar a hálóba ló, s azonnal a második játékrész megkezdése után 4-4-re alakítja az állást, talán minden másképp történik.

No, nem abban az értelemben, hogy a zöld-fehérek nyernek, mert a Dózsát nemhogy ők, de a világon csak nagyon kevesen tudták volna abban a negyvenöt percben megállítani. Az Újpest harmincyolc perc alatt négyszer



**Fekete László két gólt szerzett**



**Törőcsik András álomgólt lőtt a zöldeknek**

talált Hajdu kapujába (nem telt el tíz perc gól nélkül...), miközben Fazekas László futballkirállyá avatta önmagát, s persze a csapatát is.

Már az első féldíj négy újpesti góljából háromnak is ő volt a szerzője (egy ideig szabályos gólpárbajt vívott a Fradi centerével, Szabó Ferencsel, utóbbi 2-2-ig bírta a páros versenyt, utána „kiszállt”), aztán ezt toldotta meg még kettővel, így végül ötször került fel a neve az eredményjelző táblára, ahol a kezelőnek már speciális rövidítéseket kellett használni, hogy minden és mindenki ráférjen.

Szegény Viczkó Tamásnak (aki egyébként nem volt rossz futballista, sőt), a zöldek később Újpestre átigazolt szélsőhátvédjének vélhetően mind a mai napig lidérces álma ez a meccs, amelyben Fazekast kellett valahogy megfognia, de ez sehogy sem sikerült.

S miközben tartott a Fazekas-parádé, Törőcsik (mintegy mellékesen) lőtt egy olyan álomgólt, hogy arra a meccset a helyszínen végignézők közül sokan 2013-ban jobban emlékeznek, mint „Kapa” ötösére:

*„A 83. percben Törőcsik vezette be a labdát a 16-oson belülré és a tétovázó Bálint mellől, 15 méterről, ritkán látható nagy gólt lőtt. A jobbösszekötő helyéről átemelte a labdát a kapujából kifelé helyezkedő Hajdu fölé, a labda pedig a jobb felső sarokba hullott. 3-7.”*

Jóval kevesebben látták ezt a csodatalálatot, mint az addigiakat, mert a ferencvárosi szurkolótábor döntő része 3-6-nál elindult hazafelé, márpedig a „Minden Dózsza-drukker álma” címkét viselő Törő-gól csak utána esett!

A semmi mással össze nem téveszthető „gólmorajból” persze a Verseny utcában vagy a Népstadion úton haladva is értesültek arról, mi történt. Sőt, még azt is erősen gyaníthatták: ismét újpesti volt a boldog főszereplő. Aztán, hogy ki rúgta, s kiváltképp, hogy milyen volt a gól, arra kénytelenek voltak késő estig várni, amikor a másnapi Népsportot már árulni kezdték a Blaha Lujza téri aluljáróban.

Akik kibekelték a sportnapilapot, azok nyomdafrissen értesülhettek arról is, hogy a meccs a maximális 5 csillagot kapta a szaklap tudósítótól (Borbély Pál, Németh Gyula), Fazekas pedig 10-est, amely sorrendben az ötödik volt, Páncsics Miklós, Rapp Imre, Szabó Ferenc (őt is öt gól jutalmaként minősítették a legmagasabb jeggyel a tudósítók, igaz „csak” a Szombathelynek rúgta) és Dárdai Pál után.

Hogy „szégyellhette” magát Fazekas két csatártársa, Törőcsik András és Fekete László, amiért ők csak egy soványka 8-asig jutottak...

A legjobbban még a fradista Szabó Ferenc jött ki az osztályzatpárbajból, igaz, nem lehetett túl boldog, hiszen vele együtt a csapata is egy 8-ast kapott, pluszban meg azt, amit a pipás Dalnoki Jenő mondhatott neki és a többieknek!

Az FTC gránitkemény edzője egy kapott gólba, egy 1-0-s vereségbe bele tudott halni, könnyen elképzelhető mit érzett a 3-8 után...

Ehhez képest még visszafogottan nyilatkozott: „Gratulálok a Dózsának. Remekül játszottak.”

De egyáltalán nem szállt el csapata extrateljesítményétől a lilák trénera, Várhidi Pál sem: „Rendkívül magas színvonalú mérkőzésen alaposan kitett magáért a csapat, nagyszerűen kihasználtuk a helyzeteinket.”

Ennyi.

Egy szóval sem több, vagy kevesebb.

Akkoriban ugyanis még nem volt divat sem a saját csapat, sem az ellenfél ócsárlása, az edzők a közös sorsban osztozó kollégát tisztelték a másik padon ülőben.



**Fazekas László soha máskor nem szerzett öt bajnoki gólt egy NB I-es meccsen. De négyszer további négyszer is eljutott!**

(Pikáns, hogy három évvel később Várhidinek alkalma volt megtapasztalni, milyen egy súlyos vereségbe belefutni, igaz, akkor a végeredmény „csak” 7-1 lett a Ferencváros javára. A zöld-fehérek kispadján akkor már Friedmanszky Zoltán ült.)

A 3-8-ba amúgy nem roppant bele a Ferencváros.

Szinte hihetetlen, de a hatalmas győzelem az Újpestet nyomasztotta jobban a folytatásban, így aztán egy talán soha sem felejtendő bajnoki esztendő zárórája előtt egy fordulóval 30 000-en zsúfolódtak be a ma már nem létező Fradi-stadionba, hogy lássák a mindent eldöntő FTC–Videoton mérkőzést.

Ha ezen a Vidi nyer, akkor pontszámában utoléri a nagy riválist és a döntés az utolsó fordulóra marad (ZTE–FTC, Videoton–Szeged), Fradi-győzelem esetén szinte már le sem kell játszaniuk az utolsó fordulót, ám ha döntetlenre végződik a találkozó, akkor...

... akkor a Fradi a „bajnok”, mint ahogy az 1-1-gyel végződött találkozó lefújása után a pályára beözönlő tömeg ennek megfelelően ünnepelte Nyilasiékat.

A drámai fordulatok sorát hozó kilencven perc (székesfehérvári részről a mai napig állítják: Müncz bíró rútol elcsalta azt a meccset, különösen azt kifogásolták, hogy a labdát sípszó után elrúgó Májér Lajost kiállította, ami valóban érzékeny veszteség volt, no, de ha a játékvezető sem tartja be a szabályt, akkor az tényleg a világvége...) úgy formálódott egálra, hogy a 79. percig (!) a Videoton (góllövő: Szalmássy) vezetett, ekkor azonban a Mucha beadására érkező Pusztai testéről beperdült a labda, s a lelátókról felhangzó égzengést talán még Pilisvörösváron is hallották...

A Fradi bajnokcsapatként hagyta el a pályát, holott ténylegesen még nem volt bajnok.

Mindenki pontosan előre tudta, hogy Zalaegerszegen csak a Fradi győzhet?

A jelek szerint, igen.

Ma már történelem: ZTE–FTC 1-3...

(Persze, nyert a Vidi is 4-2-re, ám az az akkor már régen kiesett Szeged ellen borítékolható volt.)

Zalaegerszegen, az igazi bajnokavatón ugyanannyi gólt rúgott az idény során egyébként a Magyar Népköztársasági Kupát, valamint (a döntőben 5-1-re legázolva az argentin Estudiantest!) az MLSZ-kupát és éppen a lila-fehérek ellen a Téli Kupát is megnyerő FTC, mint a Népstadionban az Újpestnek.

Kellér Dezső egyik klasszikus konferanszának poénjával élve: „De mi csoda különbség!”

**Laci bácsi, nem Gedeon bácsi. Fekete a nóhajszoibrász.**

